

„ПАЈАЦИ“ ОТВОРИЛИ СЕЗОНУ У ОПЕРИ И ТЕАТРУ МАДЛЕНИЈАНУМ

Силовите страсти, љубави и љубоморе

Нова сезона у Опери и театру **Мадленијанум** започела је на најбољи могући начин – премијерном обновом једне од својих најбољих и најоригиналнијих поставки – опером „Пајаци“ Руђера Леонкавала у инсценацији и режији художественог Јурија Александрова чије је дело до те мере креативно да можемо сматрати да је на одушевљен начин комуницирао са идејама славног композитора, чију је сваку ноту танано осетио и потпуно незаборавно сценски оживео. У томе су му изванредно помогли Весна Ђурчић Петровић и Тадија Милетић уз асистенткињу редитеља Татјану Карлачеву који су обновили његову режију. Успоставили су динамичност, активност и разиграност протагониста, које је у сценске оквире и у упадљиве вашарске костиме оденуо Вјачеслав Окуњев, напуштајући калабријско село с краја XIX века, сугерушући и оделима колико је радња представе силовитих страсти, љубави и љубоморе вечно присутна у свим срединама и свим временима. Заправо, сви ови креатори „Пајаци“ заједно са диригентом велике емоционалности Ђорђем Станковићем, држали су се Сократових „начела о јакима“ – који дискутују о идејама (за разлику од средњих умова који говоре о догађајима и слабих – који причају о људима). Они су обликовали карактере, а они и јесу вечни у свету пролазности, где слаби и средњи умови не остављају траг.

Требало је уткати много знања, труда, стрпљења, упорности – да би се дошло до представе у којој све тече (чини се) са лакоћом (том кундеровском „неподношљивом лакоћом постојања“), у којој Канио Николе Китановског изгара од љубоморе, лакомислена Неда Браниславе Подрумац балансира између жеље да доживи страст и страха да би то могло да доведе до трагичног исхода, искомпликсирани Тонио Марка Пантелића чезне за љубављу, млади

Силвио Васе Стајкића потпуно је њоме преплављен, Бепо Љубомира Поповића покушава да успостави равнотежу између свих ових силовитих јужњачких темпераментних ликова онако како су то сјајно учинили и аутори ове поставке. Руски редитељ, уз огромни оптимистички потенцијал – решио је да промени веристички крај пун крви двоstrukог убиства! Предочио је публици да је све то само на сцени у оној представи у представи – јер „цео свет је позориште“, како је мудро дефинисао Шекспир! И публика из **Мадленијанума** не излази растужена и згрожена, него са осмехом олакшања, јер се то догодило само на сцени, само међу глумачким ролама, а у стварности – не!

Кратко је, срећом људско памћење и забравља се колико се Леонкавало трудио

и густом мрежом лајтмотива и тананим кантиленама појединих инструменталних сола да нас увери у веристичку истинитост својих музичких казивања, тако пластично дочараних палицом и руком Ђорђа Станковића. Александров нас је придобио својом верзијом „Пајаци“ где сви остају живи и здрави да и даље играју своје написане роле... Управо као што је његов земљак и колега (такође генијални) Никита Михалков успевао да нас убеди својим „Сибирским бербериним“ да је Сибир најпоетичнији кутак на земљи... а то доиста могу само јаки умови, који са јакима комуницирају. Јуриј Александров је своје „јаке идеје“ поделио са јаким **Мадленом Центер** и оне су на сцени њеног театра сјајно реализоване.

Гордана Крајачић